

I

Juni, Sisimiut

EN TÅGE FRA vest rullede hen over havet og ind mod land. Den omkransede de nøgne skær i fjorden og et stort, turkisblåt isbjerg, som var grundstødt på klipperne ved indsejlingen til havnen.

Der var blevet stille i stuen; de hårde ord mellem dem var klinget af, og stemningen havde gradvist ændret sig til en slags afventende våbenhvile.

Hans Kristian så stædigt ud ad vinduet og betragtede tågen, der langsomt drev nærmere. Den gled gråhvid ind og slørede kysten. Isbjergene så nu ud, som om det svævede over vandet.

Stadig med blikket på fjorden satte han sig i sofaen og hvilede albuerne på knæene. Hans tunge klistrede med en metallisk smag til ganen, og han havde en sær, diffus følelse bag øjnene; næsten som om tågen også var kommet ind i stuen og begyndt at omslutte ham.

Han tog en dyb indånding og pustede ujævnt ud. Det prikkede i den ene arm, og en ubehagelig tyngde lagde sig over brystet og blandede sig med fornemmelsen af tågen, som nu sivede op på land, ind over byen og rundt om klipper og huse. Det registrerede han imidlertid kun med en lille del af bevidstheden, størstedelen var optaget af de erkendelser, der som en lavine var væltet ned over ham de seneste par dage. Engang havde det måske strejft ham, at noget i denne retning kunne ske, men dybest set havde han aldrig anset det for sandsynligt.

Han drejede hovedet, idet han opfattede en tøvende bevægelse ud af øjenkrogen. Vreden fra før blussede op igen, og han løftede irriteret den ene hånd op i et dirrende stop-tegn. Ikke om han ville diskutere den sag så meget som ét sekund mere. Bevægelsen bag ham afløstes af en behersket rømmen.

Minutterne gik. Tågen bølgede lavt ud for fjeldmassivet mod nordøst. Han fulgte med blikket, hvordan også fjeldene nu så ud, som om de svævede over jorden. Tågebankskerne rejste sig op mod klippesiderne, men gav op undervejs og fandt nye, lave veje at krybe ad. Han følte en uvant usikkerhed over fremtiden og havde brug for at samle tanker. Vreden veg for ubehag over at blive betragtet bagfra.

'Jeg vil gerne have, du går nu.'

Hans stemme hang kraftløst i luften, blottet for den myndighed, som den plejede at have. Men han følte sig efterhånden også umenneskeligt træt; det var overvældende at spekulere på det, der nu skulle ske. Og som han øjensynligt blev alene om at tage sig af, tænkte han tørt.

'Men vi ved jo ikke noget med sikkerhed, Hans Kristian.' Ordene blev sagt med en appellerende klang.

Hans Kristian sukkede, lænede hovedet tilbage mod sofaens ryglæn og talte ud i luften.

'Tvivlen må være nok, indse det dog! Og det risikerer kun at blive værre. Der skal handles, og hvis du ikke er med, slutter denne samtale nu.'

Han fik ikke noget svar, hørte kun et irritabelt udbrud fulgt af lyden af fodtrin, der hastigt fjernede sig. Bagdøren blev åbnet for derefter at lukkes med et kort smæld. Et øjeblik tvivl løb igennem ham, men han valgte at ignorere den. Det måtte gå, som det bedst kunne.

Fra denne vinkel kunne han ikke se havet længere, kun de snedækkede fjeldtoppe, som ragede op over et landskab, der efterhånden var dækket vatagtigt til.

Langsomt lukkede han øjnene, ude og inde var alt blevet gråhvidt og tyst. Han lod sig utilpas og svimmel falde ind i en mærkelig døs og hørte ikke skridtene, der kom tilbage.

2

Juni, Sisimiut

MALINANNGUAQ OLSEN SATTE i rask gang hen ad sygehusets lange gange, mens hun af hensyn til patienterne bevarede et udseende af ro og overblik. Det var nu ikke ligefrem ro, oversygeplejersken følte, snarere var de sidste par dages problemer vokset hende og kollegerne over hovedet, og her til morgen var der kommet flere nye og meget dårlige patienter til skadestuen.

Det hele var væltet ind over dem lige efter nationaldagen den 21. juni. Den var ellers startet lovende; vejrguderne havde vist sig fra deres venligste side, og kort før klokken otte havde flere hundrede mennesker samlet sig foran rådhuset til flaghejsning og fællessang og en, efter hendes personlige mening, lovlig lang tale af borgmesteren.

Efter gudstjenesten i kirken og kransenedlægning var de taget til kaffemik i idrætshallen, og folk havde dagen igennem hygget sig med underholdningen, som foregik rundt omkring i byen. Selv havde hun set folkedans og nationaldragtkonkurrence, og alle i familien var gået til opvisning i kajakfærdigheder ved havnen. KNR TV havde været i byen hele dagen, og om aftenen havde hun set et indslag i nyhederne med sin nieces fireårige søn, Alataq, i kajak med følgeskab af tre ænder. Naboerne var taget ud at fiske, og senere var de mødtes og havde grillet fisk på bål, mens de havde kigget ud over havet, der myldrede med kajakker og joller.

Malinannnguaq sukkede. Selvom det havde været fint vejr, ville mange sisimiutter vist i lang tid fremover huske nationaldagen som en yderst blandet fornøjelse.

Hendes gråsprængte pagehår hoppede med på de hurtige skridt, mens hun med venstre hånd holdt på kuglepennene i kittellommen. Forhåbentlig kunne den nyankomne læge være til hjælp allerede fra starten. I vagtstuen havde vikarsygeplejersken, Jannie Hansen, taget imod ham og ventede kun på Malinannnguaq, så hun selv kunne komme tilbage på afdelingen.

'Claus Chemnitz.' Lægen rejste sig fra stolen og rakte hånden frem, og selvom hun var forpustet, gav Malinannnguaq ham et fast håndtryk og nikkede til Jannie, der med et skyndsomt smil overlod sagen til sin kollega og forsvandt tilbage til arbejdet. Malinannnguaq så venligt på Claus.

'Taler du grønlandsk?'

'Suu,' kom det straks. 'Jeg er oprindelig her fra Sisimiut.'

'Velkommen! Ja, vi hørte godt, du var lokal, og har glædet os, til du kom, selvom jeg er bange for, du starter hos os på et noget udfordrende tidspunkt. Vi har fået en masse patienter de sidste par dage med alvorlige symptomer på mavevirus. Jeg kan ikke huske, hvornår her sidst var så travlt.' Malinannnguaq skiftede hele tiden vægten fra den ene fod til den anden, og Claus, der havde sat sig ned igen, sprang atter op, smittet af den rastløse oversygeplejerske.

'I de sidste par døgn har vi fået mange patienter ind, og Helene Lund, som skal introducere dig, har lige nu patienter til op over begge ører, så det er blevet mig, der skal byde dig velkommen. Du får selvfølgelig et rigtigt intro-

duktionsforløb, men der går nok lige en dags tid eller to, før tingene falder til ro.'

Malinannguaq sendte ham et beklagende smil og lod blikket strejfe hen over det rodede mødebord i vagtstuen. Hun skruede låget af termokanden. 'Har nogen overhovedet sørget for at give dig lidt kaffe?' Hun fandt et par kopper frem og hældte uden større entusiasme den timegamle kaffe op. 'Den er ikke helt friskbrygget, men stadig halvvarm.'

Claus besluttede sig for at sætte sig ned igen. 'Jeg håber, at jeg relativt hurtigt kan indgå aktivt i styrken.' Han tog en slurk af koppen og undgik kun lige at skære ansigt af den bitre kaffe. 'Sig mig, hvad jeg kan gøre, så tager vi introduktionen senere, og Helene møder jeg vel i løbet af dagen?'

Malinannguaq lyste op. 'Ajunngilaq, kom med mig ned til skadestuen. Susanne Møller, vores fødselslæge, arbejder dernede lige nu. Hun vil være glad for en hånd. Jeg har vagt der hele formiddagen, så du kan også trække på mig.'

Selvom Malinannguaq var en lille tæt dame, gik hun imponerende hurtigt, og Claus måtte småløbe på sine betragteligt længere ben for at følge med. De kom forbi linnedrummet og snuppede i farten en kittel, som han vred sig ind i på vej over til modtagelsen.

'Vi ved endnu ikke, hvad det er, der foregår, men i de seneste dage har vi fået et væld af patienter med hoste, diarré, kvalme, opkastninger og mavekramper. Der er forskel på, hvor slemt det er; nogle har bare rigtig ondt i maven, kan ikke spise eller drikke noget og har diarré, mens andre er rigtig syge.' Malinannguaqs personsøger bippede. 'Ja, der er bud efter os.' Hun vendte sig mod Claus igen.

'Hvad der undrer os er, at patienterne dehydrerer meget,' fortsatte Malinannuaq. 'Det er, som om de ikke kan holde væske i sig, selv ikke når deres tilstand i øvrigt bedres, og vi bliver nødt til at rekvirere ekstra drop fra Dronning Ingrid's Hospital, hvis det bliver ved. Vi har lige nu et par ældre mennesker og mindre børn, som er stærkt medtagne.'

Claus sagde ikke noget, men tænkte, at det mest lød som et temmelig almindeligt, omend kraftigt, virusudbrud. Måske var man ikke vant til epidemier i Sisimiut, men med flere års erfaring som uddannet læge havde han oplevet den slags adskillige gange i Danmark. Det var ikke usædvanligt.

De nåede frem til skadestueafsnittet, og Claus måtte revidere sin opfattelse af virussets omfang. Der sad mennesker alle vegne, og selvom vinduerne var åbne, kunne den friske luft ikke hamle op med den kvalmende lugt af opkast og ram sved. Potteplanterne i vindueskarmene og de muntre plakater på skadestuens lysegrønne vægge stod i skærende kontrast til de blege mennesker, der sad apatisk afventende eller gik i pendulfart mellem skadestuen og sygehusets overbelastede toiletter.

Malinannuaq vinkede Claus ind bag modtagelses-skranken, hvor han kantede sig forbi en længere kø af mennesker, der ventede på at blive registreret, og undervejs fik han hilst på endnu et par forjagede sygeplejersker og sygehjælpere. Navnene nåede han dårligt at få fat på, og efter at have tjekket, hvilket konsultationslokale de skulle frem til, trak Malinannuaq ham videre til Susanne Møller.

Den kraftige, rødmossede læge sad med en lille, medtaget pige og hendes forældre. Susanne Møller sendte et

travlt nik, da Malinannnguaq og Claus kom ind. Claus smilede til den tavse, blegnæbbede familie; den lille syge pige så på ham med store, trætte øjne.

'Godt, at du er her – har du tilfældigvis specialviden om vira?' Susanne Møller kiggede kort op.

'Ikke specialviden, men jeg kender da til influenza-epidemier, så fortæl mig, hvad I ved indtil nu, jeg kan sagtens gi' en hånd fra nu af.'

'Perfekt, jeg sætter dig ind i det efter denne konsultation – indtil da, prøv at finde et konsultationslokale, så du kan tage hånd om egne patienter, når vi har talt sammen, spørg i modtagelsen.'

Claus blinkede til den lille pige, der nøje fulgte med i Susannes undersøgelse af hendes mor. Fagligt set følte han sig normalt altid rolig, det her virkede imidlertid lidt overvældende. Men der var ikke tid til at dvæle over tingenes tilstand; nu handlede det om at hjælpe så godt som muligt. Claus gik ud af konsultationen med Malinannnguaq og styrede over til den overfyldte modtagelse.

'Ok. Det, jeg kan fortælle, er, at de første patienter for tre-fire dage siden begyndte at komme med de symptomer, du har set her i formiddag. Vi har lagt mærke til, at der er meget forskellige grader af sygdommen: Nogle har primært luftvejsirritationer, synkebesvær og smerter i svælg, ligesom ved forkølelse og halskatar; andre mest lidt maveonde, og andre igen bliver frygtelig syge med diarré, opkastninger og ofte alvorlig dehydrering, og det rammer sådan set ret bredt i alle aldersgrupper. Nogle får sågar blødning fra næseslimhinden og hududslæt, der kan se ret voldsomt ud. Vi har gudskelov ikke haft nogen babyer inde, kun børn fra ca. toårs alderen og opefter.'

Susanne så tankefuldt ud ad vinduet. De to læger havde sat sig med en frisk kop kaffe i vagtstuen, der trods rodet var hyggelig med lyse, skandinaviske møbler og reoler med ringbind, trådkurve med kuglepenne og stakke af blokpapir. Claus havde hilst kort og forvirret på forskelligt personale, og selvom han følte sig temmelig blæst allerede, var det umiddelbare indtryk af sygehuset godt.

'Er det et forløb med f.eks. særlige symptomer, når vrusset eller infektionen er i udbrud eller i aftagende?' spurgte Claus.

'Nej, ikke som sådan, det virker, som om der er hurtig bedring, når patienterne får hvile, skånekost og masser af væske. Kultabletter for maven virker rigtig godt. Men vi ved jo ikke helt, hvordan det klinger af, vi har kun ganske få dages erfaring at gå ud fra.'

'Har I overvejet, om det kunne være for eksempel madforgiftning i stedet for virus eller infektion?'

'Ja, men det kan vi nu ikke få til at hænge sammen med, hvad patienterne fortæller. Selvom det ser drabeligt ud i venteværelset, har det ikke ramt så bredt, selvom mange er syge. Det virker, som om det mest er hele familier, og indtil videre kun her i Sisimiut, tror vi. Når vi spørger til f.eks. drikkevarer og kost, nævner patienterne vidt forskellige ting, og folk, der har spist samme slags af mad, bliver ikke nødvendigvis alle syge.'

Susanne samlede sit stride, lyse hår i nakken, bandt en elastik omkring og gned sig i panden. 'Ingen tvivl om at det bliver noget af en udfordring at starte nyt job i disse dage, men Helene Lund og vores distriktslæge Knud Fleischer, som du så et glimt af før, hjælper selvfølgelig også til i det omfang, de kan. Knud er ked af, at vi ikke alle sammen kunne tage imod dig her til morgen.' Hun smilede

skævt. 'Vi har været på voldsomt overarbejde de sidste dage, men sygehuset har et godt og professionelt personale, det kan du glæde dig til – ja, du har jo allerede mødt Malinanguaq. Jeg er egentlig primært fødselslæge, men folk har gudskelov ikke født kompliceret i disse dage, så jeg har taget slæbet sammen med Knud og Helene indtil nu. Men der er et par vanskelige fødsler lige om hjørnet, så selvom det er barske vilkår vil jeg spørge, om du kunne overtales til at tage over, altså bare i løbet af et par dage? Alle vi andre er selvfølgelig til disposition, men det vil være super med en til at koordinere indsatsen, for vi har så mange andre aktuelle patienter, så vi håber på måske at kunne overtale dig. Men det er selvfølgelig noget, du og Knud aftaler.' Susannes stemme døde ud, og hun kiggede tøven-
de på Claus.

'Naturligvis, og vi skal nok få skovlen under det her.' Claus lagde væsentlig mere overbevisning i stemmen, end hans mavefornemmelse berettigede til.

'Det lyder sør'me godt. Jeg har slet ikke fået sagt ordentlig velkommen.' Susanne strakte hånden ud. 'Hjertelig velkommen til Sisimiut Sygehus, vi har set frem til at få en ny kollega med nogle års erfaring på bagen, og ovenikøbet en, der har anæstesierfaring og er lokal, vi har næsten ikke kunnet få armene ned. Jeg håber, du bliver glad for at være her.'

'Og jeg har glædet mig til at starte.' Claus smilede. 'Er der chance for at få tilknyttet Malinanguaq specielt til denne opgave?'

Som om hun havde stået udenfor og ventet på sit stikord, åbnede Malinanguaq rask døren.

'Kommer I snart tilbage? Der er drøn på derude. Og for lidt siden fik vi ovenikøbet en melding om et dødsfald.'

3

Juni, Nuuk

'GO GREENLAND – det nye lokomotiv for innovation og vision i grønlandsk erhverv og turisme.

Med sammenlægningen af Greenland Invest & Development og Greenland Tourism har Grønland fået et stærkt våben i kampen om international ... Nej, ikke kamp. Måske bedre med: ... har Grønland fået en stærk, kompetent medspiller med internationalt perspektiv og fokus på fremtiden.'

Sika rullede stolen tilbage fra bordkanten og granskede teksten på skærmen. Pressemeddelelsen var en brik i opgaven med at brande hendes nyligt fusionerede arbejdsplads. Det var godt at starte med – hun var kommet ind i området med det samme. Men det var også en faglig udfordring, når følingen med grønlandsk erhvervsliv og turisme begrænsede sig til, hvad hun havde nået at læse op på, inden hun rejste hertil, og i løbet af de få uger, hun havde været ansat her. Hendes chef, Jørgen Geertsen, havde klasket næven i mødebordet, så kaffekopperne hoppede, da hun præsenterede sit oplæg på mødet i forgårs, og rost det i høje toner, ligesom kollegerne havde været positive. Hun havde også gjort sig umage med at skrive tingene i et klart og direkte sprog.

Det var kun trægt at få ham, hun i sit stille sind kaldte Nejhatten Jens, med. Sika så op over pc-skærmens kant. Her på etagen sad de seks i det ene åbne kontor og otte i det andet. Det var kun Jørgen, som havde eget kontor. Lokalerne var lyse og venlige, men ikke ret store, selvom

rumdelerne gjorde, at det ikke føltes alt for sammenpresset.

Deres kontorer lå nær kolonihavnen og det gamle bræt, det lokale marked for frisk fisk og kød. Den sorttjærede træbygning havde tidligere huset et forlag. Fra sit skrivebord ved vinduet havde hun udsigt over Nuuk-fjorden og helt ud til Kook-øerne, når vejret var klart; det gjorde det af og til lidt svært at koncentrere sig om arbejdet.

'Vi holder et ultrakort møde.' Sekretæren Lone kom gående med en termokande kaffe og et par kopper på vej over til Jørgens kontor, hvor de af og til holdt interne møder. Hun smilede til Sika, der forvirret ledte i Outlook-kalenderen. 'Mødet er lige indkaldt, det står ikke i kalenderen. Jørgen vil orientere om noget, der pludselig er opstået.'

Sika rejste sig hurtigt, greb kuglepen og blok og fulgte efter. Pladsen var trang omkring mødebordet, her sad allerede Gitte, Jens og de andre fra hendes team samt kollegerne fra erhvervsteamet, it og administrationen. Ved bordenden lænede Jørgen sig tungt frem. 'Vi mødes ganske kort til en briefing. Jeg vil orientere jer om en trist nyhed, som også vil få indflydelse på vores arbejde. Hans Kristian Storch er desværre afgået ved døden.'

Overraskede udbrud bredte sig rundt om bordet. Jørgen skævede til Sika. 'Hans Kristian var direktør for STE, Sisimiut Turist- og Erhvervsråd, og en af vores nærmeste samarbejdspartnere. Han har været bannerfører i Sisimiuts rivende udvikling for erhvervslivet og uddannelserne i byen og stod i spidsen for samarbejdet om det iværksæteri, Sisimiut har stor succes med i disse år.'

Jørgen så igen på hele medarbejdergruppen, der forholdt sig tavse, berørte af situationen. Han lagde hænder-

ne fladt på bordpladen. 'Det er ikke er officielt endnu, jeg ved det kun, fordi Hans Kristian var en god ven. Jeg har talt med hans kone, Ingrid, som havde været på familiebe-søg i Aasiaat. Hun skulle egentlig have været hjemme allerede i forgårs, men blev forsinket en dag på grund af tåge. Hun fandt ham død på sofaen hjemme i stuen og er naturligvis i chok. Ifølge lægerne har der efter al sandsyn-lighed været tale om hjertestop.'

'Men han var da ikke så frygtelig gammel, vel?' indvendte Ivalo fra Sikas team.

Jørgen sukkede. 'Næh, men hjertet kan stå af på også endnu yngre mennesker. Jeg regner med at skrive nogle mindeord til aviserne, du må gerne lige løbe det igennem, inden det sendes ud, Sika.'

Hun nikkede. 'Skal jeg finde et par billeder?'

Lone brød ind: 'Jeg har adskillige liggende i arkivet, det tager jeg mig af.' Hun smilede venligt.

Jørgen samlede sine papirer sammen på bordet. 'Vi får et par udfordringer i forhold til, hvem vi fremover bruger som kontakt – hvad der skal ske med STE, er svært at fore-stille sig uden Hans Kristian som rorgænger. Han var også primus motor for Sisimiuts nye krydstogtterminal, som skal stå klar den 15. august. Guderne må vide, hvordan dét projekt nu spænder af, det er i forvejen forsinket, men deadline kan under ingen omstændigheder udskydes mere.' Jørgen kiggede ud over brillekanten. 'Gitte og Jens, følger I op på STE, og på tidsplanen for terminalen?'

Han rejste sig langsomt i stolen. 'Tak for fremmødet, det var kort varsel, men jeg ville orientere jer, inden det når medierne. Jeg behøver naturligvis ikke sige, at det er fortroligt indtil da.'

Kollegerne rejste sig beklemte og lavmælt småsnakkende, mens de gik hver til sit.

På vej tilbage til kontoret tog Sika omvejen via etagens lille tekøkken. Hun tændte for elkedlen og fandt et af sine breve i overskabet. Mens vandet kogte, sneg forestillingen sig ind om, hvordan det måtte have været for Hans Kristian Storchs kone at finde sin afsjælede mand. Hun var efterhånden blevet bedre til ikke at tænke i alt for dystre baner, men det skete af og til, at hendes tanker vandrede ind på mørke områder og fik ting, hun ikke orkede at forholde sig til, til at komme op på overfladen. Hun rystede med en viljeanstrengelse følelsen af ubehag af sig, firede brevet ned i koppen og hældte kogende vand på. De drak utrolig meget kaffe her, selv kunne hun ikke klare mere end max et par kopper med godt med mælk i om dagen, så hun havde taget en pakke rooiboste med og tilbudt de andre, at de bare kunne tage. De fleste havde set på teen med en blanding af høflig distance og lettere mistro; den fik hun nok lov at beholde helt for sig selv.

Hun havde blikket stift rettet på den fyldte kop, mens hun gik tilbage til sin stol, og da hun satte sig, fangede hun Jens' blik. Desværre tog han det som en opfordring til en bemærkning.

'Jeg kunne ikke undgå at se, at du er i gang med presmeddelelsen.' Han nikkede hen mod hendes computerskærm. 'Sørg for at lægge godt med begejstring og liv i det om fusionen, ikke?' Hvis du laver en virkelig god tekst, vil aviserne som regel ikke ændre så meget som et komma.'

Varmen skød op i hendes kinder. 'Det er jeg ganske klar over, jeg kommer fra et lignende job, som jeg havde i fem

år.' Hun hørte stramheden i sin egen stemme og prøvede at slappe af.

'Jeg arbejder med flere forskellige udkast, inden jeg når frem til det, som jeg ønsker at vise andre. Det er muligt, at der er tradition for at kigge hinanden over skulderen her, men for mig er det vigtigt at have mine tekster i fred, inden jeg viser det til nogen. Det giver det bedste udgangspunkt for alle, og det håber jeg, man vil respektere.' Hun pressede et smil frem og så Jens i øjnene.

Han fik et fornærmet drag om munden. 'Jeg tilbyder bare lidt input, som erfaren kollega vil man jo gerne hjælpe en nyankommen.'

Hun tvang sig til at vedblive med at smile. 'Jeg sætter skam stor pris på hjælp og skal nok bede om det, hvis det bliver nødvendigt,' sagde hun og skruede væsentlig mere varme ind i stemmeføringen, end hun troede var muligt. Det blev måske også lige i overkanten; Jens så desorienteret ud ved den pludselige hjertelighed, men sendte dog et halvt smil tilbage og bøjede sig over pc'en.

Allerede fra første arbejdsdag havde hun spottet, at de ikke havde samme kemi. Jens virkede ellers umiddelbart charmerende; høj og slank, altid ulastelig i jakke, skjorte og nypudsede sko. Han var ambitiøs, og det var der sådan set ikke noget i vejen med, hvis det ikke var, fordi hans rundsave på albuerne var temmelig skarpe, og han ustandseligt kommenterede andres arbejde. Som chefkonsulent havde han højere rang end hende, hvilket han heller ikke havde undladt at pointere, straks efter hun var startet. Kommunikationskonsulenten refererede direkte til direktøren, men da Jens var teamleder for de seks mennesker, der arbejdede med turisme, kommunikation og pr, skulle han orienteres om tingene. En indviklet konstruktion, men

det var hun vant til fra sine mange år i politisk styrede organisationer, det var vilkårene. Det handlede dybest set bare om at få samarbejdet til at glide så godt som muligt.

Anderledes var det med Gitte, som hun hurtigt var faldet i hak med. En rutineret generalist på omkring fyre med store armbevægelser og en smittende latter, der ofte lød gennem kontoret. Gitte havde fået hende til at føle sig godt tilpas og øste gerne af sin mangeårige erfaring fra grønlandsk turisme.

En dag over frokosten havde Gitte fortalt, hvordan hun som ung, dansk biologistuderende var kommet til Grønland på en sommerfelttur og faldet pladask for alt, hvad hun så og oplevede. Da hun ikke havde penge til at tage på ferier til Grønland, fik hun sommertjanser som rejseleder i et dansk rejsebureau. De første sæsoner havde været hårde, rejselederne arbejdede stort set døgnet rundt for en ussel hyre, men til gengæld fik hun set mange smukke steder, lært en masse mennesker og turistoperatører at kende og poleret sine sociale færdigheder af. Efter hun havde afsluttet uddannelsen i København, var hun blevet tilbudt job i Nuuk Turistbureau, og efter en række år her var hun havnet i Greenland Tourism. Hun boede sammen med Ole og havde med i købet fået to papdøtre fra hans første ægteskab, så nu var hun så fasttømret i den grønlandske granit, at det ville blive svært at hive hende til Danmark igen.

Det var også Gitte, der i de godt fire uger, Sika havde været her, havde hjulpet med tips til eksterne kontakter og samarbejdspartnere, hvem det var en god ide at kontakte i pressen og mulige underleverandører i ind- og udland til specifikke opgaver. Alt det, som Jens egentlig skulle bidrage med, men ikke tilbød selv. Sika havde i starten

spurgt ham, når hun havde brug for hjælp, men svarene var i reglen få og knappe og stod i skærende kontrast til hans udsagn om altid at stå til rådighed.

Hun ville gerne spørge Gitte, hvad der var Jens' problem, men sådan noget kom let til at lyde, som om man bagtalte en kollega, og det var ikke hendes hensigt. Tidligere var organisationens kommunikationsopgaver blevet løst af en ekstern konsulentvirksomhed, som Jens havde kontakten med, og det havde fungeret glimrende. Med oprettelsen af stillingen som kommunikationskonsulent skulle Go Greenlands egne kompetencer på området styrkes, også selvom man stadig benyttede sig af den eksterne samarbejdspartner. Nu var det hende, der havde kontakten til de eksterne – måske var det et af de steder, hunden lå begravet?

Sikas blik gled igen ud over havet og himlen. Det var svært at fatte, at de allerede havde været her i over en måned. På den ene side fløj tiden af sted, på den anden side var forandringerne så mange på én gang, at det sagtens kunne have været strakt ud over meget længere tid.

De var ankommet en kølig dag i midten af maj. Hun havde fået sæder til Mathias og sig selv i højre side af atlantflyet, så de kunne se ned over indlandsisen og nunatakkerne, da de nåede østkysten.

'Har du lyst til at tegne lidt? Du må også gerne få et Anders And-blad.' De var kun lige lettet fra Kastrup, da stewardessen kom rundt og smilende holdt en kurv frem til Mathias. Han tog benovet en malebog og tusser, mens Sika på hans vegne takkede ja til Anders And-bladet. Den lille skærm på stoleryggen foran viste tegnefilm under det meste af den fireenhalv times lange rejse, og Mathias havde

været så begejstret for hele turen til Kangerlussuaq, at det ikke havde været det problem at beskæftige ham, som hun havde forestillet sig.

Da Sika så nunatakkerne, de vilde, forrevne fjeldtoppe på sydøstkysten, sank hun et par gange, og da de fløj ind over turkishvide gletschertunger fra indlandsisen, som flød ud mellem sortbrune klippevægge og blev til strålende hvide isskusser, trykkede det bag øjnene, og næsen lukkede til.

'Er du ked af det, mor?' Mathias så usikkert på hende. Hun gav ham et knus. 'Nej, mor er bare rigtig glad for at komme hjem. Det er her, jeg er født. Nogle gange kan man blive så glad, at man næsten græder.' Hun smilede. Drengen så tvivlende på sin mor, vendte sig om og kiggede tavst ud ad vinduet. Sika strøg ham over håret.

Da de kom frem til vestkysten var Mathias' begejstring over snart at skulle lande så stor, at han hoppede i sædet af iver, og hun bøjede hovedet og kiggede med ud ad vinduet, mens hun fortalte og forklarede og for hundredeogsyttende gang håbede, at Mathias ville falde til i sit nye land.

Hun havde forberedt ham så meget, hun kunne; de havde kaldt op med skype på pc'en til familien i Nuuk, så de kunne se hinanden, når de talte sammen, og kigget på gamle fotografier fra hendes barndom i Nuuk. De havde lånt bøger på biblioteket, der handlede om Grønland, læst om naturen og set fotos af mennesker, dyr og huse og talt en masse om, hvordan det ville være at bo der. Men når hjemme altid havde været lejligheden i København, ville det tage tid at slå nye rødder, det vidste hun af egen erfaring.

Den typiske Kangerlussuaq-stemning var det første rigtige tegn på, at hun var fremme. Lugten fra den brusende smeltevand selv blandet med flybrændstof, og den larmende brummen fra motorerne, men så snart man fjernede sig lidt fra landingsbanen og bygningerne, tog naturen over.

Lufthavnen var blevet renoveret flere gange i årenes løb og var mere tjekket, end da hun var her sidst, men indgangen fra atlantflyet var den samme. Hun var ved at flyde over af forventning, da de gik fra afgangshallen ned ad trappen til det lille Dash 8-fly, der ville tage dem til Nuuk. Mange måneders forberedelse var ovre, om en time var de i Nuuk, på torsdag startede Mathias i børnehave, og mandag begyndte hun i sit nye job! Hun trådte ud på landingsbanen med et sug i maven.

'Tikilluaritsi – velkommen; Sika, Mathias, herovre!'

I ankomsthallen i Nuuk stod hendes moster og onkel og vinkede, og morforældrene viftede med flag. Sika havde ellers sagt, at de ikke behøvede at komme, men blev varm og glad, da hun så dem alle sammen.

'Aluu, Mathias, hvor er du blevet stor. Sidst vi så dig, var du bare en lille baby, det er fem år siden.' Aataa bøjede sig ned og trykkede højtideligt Mathias' hånd. Han klinede sig op ad Sikas bukseben og kiggede genert på sin nye familie. Selvom fotos og skype havde forberedt ham, var det noget helt andet at mødes. Sika betragtede sin familie, mens de snakkede, grinede og talte grønlandsk til Mathias.

Moster Jonna var blevet gråhåret, men var rank, munter og lignede i øvrigt sig selv i lyseblå fleecetrøje og cow-boybukser. Onklen var i arbejdstøj, han skulle tilbage til

jobbet bagefter, og hun var rørt over, at han havde taget fri for at hente dem.

Hun så på aanaa og aataa og mærkede, hvordan det knugede lidt i hjertet. Hendes morforældre så stadig friske ud, men rynkerne sad nu dybere, og de var sunket lidt mere sammen, var blevet lidt mere hvidhårede. Sika blinkede hurtigt med øjnene og snusede op i næsen, der igen truede med at stoppe til, og koncentrerede sig om at speed-snakke og få styr på bagagen.

I Nuuk var der overskyet og vindstille, der lå sne på fjeldtoppene og stadig mange gamle, trætte snedriver hist og pist. Sika og Mathias kiggede opmærksomt ud ad taxiens vinduer, alt skulle med. Der var kommet nye, høje bygninger i centrum, og den kæmpestore Blok P var revet ned. Kendt og alligevel anderledes.

Hun havde været heldig at få en vakantlejlighed i gåafstand fra centrum.

Nå ja, heldig og heldig. Da de forventningsfulde låste sig ind dagen efter, viste den sig at være både lille og temmelig mørk til den ene side, og de fandt hurtigt ud af, at en af naboerne desværre vendte rundt på døgnnet, så der blev spillet høj musik om natten og sovet ud om dagen.

Men hun var glad for det lille kig ud over havet fra stuevinduet, og en lille toværelses var, hvad hun havde fået stillet i udsigt. Lejligheden havde været delvist møbleret, det var kun de mest personlige ting, hun fik plads til. Resten var i opmagasinering og måtte vente, til de fik et permanent sted at bo.

Hun halede sine tanker tilbage og blikket væk fra fjorden. Beslutsomt greb hun telefonen og ringede op til en af dem, der stod på listen over nøglekontakter: Thormod Gisl-

son, nyheds- og erhvervsjournalist på Grønlands største avis, Tusagassiaq, i daglig tale TG. Vigtig at være på god fod med, havde Gitte sagt; de to landsdækkende aviser havde stor betydning for nyhedsdækningen, og skulle man have et budskab ud, var de ikke til at komme udenom.

- 'Thormod!'

- 'Hejsa, du taler med Sika Haslund, jeg ringer for at høre, om I mon er interesserede i et eksklusivt interview med Jørgen Geertsen fra Go Greenland i anledning af fusionen mellem ...'

- 'Tak, vi henvender os, hvis vi har brug for interviews. Lige nu har virusudbruddet, der har nedlagt det halve af Sisimiut – og måske også min syge kollega – førsteprioritet. Jeres fusion kan vente.' Thormod Gisslassons stemmeføring grænsede til det uforskammede.

Sika tøvede et sekund, men fortsatte så uanfægtet. 'Det beslutter I naturligvis selv – vi vil blot give jer muligheden, og under alle omstændigheder udsender vi en pressemeddelelse senere i dag, forhåbentlig har redaktionen kapacitet nok til at copy-paste og rykke den i avisen i morgen.'

Ups, tænkte hun, den var måske lige flabet nok, men i den anden ende hørte hun noget, der lød som en blanding af et host og en rømmen. Thormod Gisslasson lo.

- 'Udmærket, vi får se!'

Bagefter sad hun med følelsen af uvished – var samtalen gået godt eller dårligt? Hun havde ikke fået for fem flade øre netværkspleje ud af den. Virus i Sisimiut? Det havde hun ikke hørt om. Hun klikkede ind på KNR's nyheds-side. Der stod ikke noget, og det gjorde der heller ikke på avisernes fælles nyhedsside. Var det ikke i Sisimiut, at Claus lige var blevet ansat som læge på sygehuset? Hun lod pressemeddelelsen ligge, mens hun tjekkede sin gam-

le gymnasiekammerat op på LinkedIn. Jo, den var god nok.
Gad vide hvad det var for et virus; bare det ikke smittede
hele vejen ned langs kysten.